

ГОЛОВИ МЛІНІВСЬКОЇ РАЙОННОЇ РАДИ

(1944-2006 рр.)

1. Півоваров Семен Андрійович
 2. Сенюк Андрій Омелянович
 3. Околіта Прокіп Панкратович
 4. Парфенюк Олексій Прокопович
 5. Брушковський Леонтій Феофілович
 6. Литвиненко Юрій Петрович
 7. Аністратенко Михайло Пилипович
 8. Хуторянський Семен Пилипович
 9. Усанов Михайло Дмитрович
 10. Яблонський Віктор Йосипович
 11. Шльопкін Павло Семенович
 12. Попок Олександр Овер'янович
 13. Дідик Володимир Титович
 14. Міщанюк Володимир Миколай
 15. Мартинюк Анатолій Тихонович
 16. Вінчук Володимир Дмитрович
 17. Харитонюк Анатолій Васильович
 18. Дмитрук Василь Феофанович
- Із 28 квітня 2006 року районну раду очолює Кислюк Володимир Олексійович.

ВІН «ПІДНІМАВ» «ВІТЧИЗНУ»

кої організації депо, у 1946 році – першим секретарем Здолбунівського райкому комсомолу, а ще через 2 роки – завідуючим військово-фізкультурним відділом, секретарем і першим секретарем Рівненського обкому ЛКСМУ. Що означало в ту пору бути на цій посаді? Виїзди у райони, створення перших комсомольських осередків на Рівненщині. В ту пору це було пов'язано із ризиком для життя.

П'ять років (з грудня 1950 по 1955 рік) Олексія Парфенюка обирають головою обкому профспілки робітників і службовців МПС і земельних органів. А далі в рамках чергової кампанії зміцнення районної керівної ланки його направляють у Млинів на посаду голови райвиконкому. Першим секретарем Млинівського райкому партії тоді працював Захар Кузьмович Красиленко, згодом його змінив на цій посаді Едмонд Едуардович Антоненко. Це були люди, з іменами яких пов'язане становлення району, розвиток колективних господарств. У другій половині 50-их та в 60-их роках ХХ століття район утримував лідируючі позиції в області з економічного розвитку, особливо сільського господарства. Сороч колгоспів виробляли значну частину в загальнообласному обсязі цукрових буряків, зернових, продуктів тваринництва. Наступний секретар райкому Михайло Дмитрович Усанов за досягнення таких показників був у числі кандидатів на присвоєння звання Героя соціалістичної праці. Однак у 1971 році його нагородили орденом Леніна. Зрештою, присвоєння такого звання було б закономірним. В окремі роки в районі посівні площі під цукристі сягали 13 тис. гектарів, а валовий збір складав 870 тис. тонн, або майже 1% всесоюзного виробництва цукрових коренів!

Олексій Прокопович не міг стояти осторонь патріотичних починів, які були ознакою тих часів. Серед таких рухів «тридцятистисячників». Керівників районної партійної та радянської ланки направляли головами колгоспів у відстаючі артілі. Так, у 1956 році Олексій Парфенюк очолив колгосп «Україна», який згодом перейменували у «Вітчизна». Саме він після укрупнення став одним із найбільших у районі, мав в обробітку більш як 6 тис. га землі. До його територіального складу увійшли села Хорупань, Аршичин, М'ятин, Головчиці, Ігнатівка, Мечиславівка. До речі, перед тим, як переїхати на роботу у «Вітчизну», Олексій Прокопович «дезорієнтував» свою дружину, людину,

так би мовити, міського складу, що, мовляв, поїдемо на рік-два в колгосп, «підніmemo» його, а потім повернемося у місто. Ці «рік-два» розтягнулися на 16 років.

Саме при О.П.Парфенюку у «Вітчизну» збудували багато тваринницьких приміщень, порівняно високою була врожайність сільськогосподарських культур. Вирішувались і ряд соціальних питань. Зокрема, почав діяти дитячий садок, побудовано перший у Млинівському районі сільський будинок культури, великий сільмаг із складом громадського харчування. На ту пору таке будівництво найшло розголос по всій області. Окрім того, саме з його ініціативи в Хорупані спорудили обеліск полеглим односельчанам у роки Великої Вітчизняної війни, перепоховали воїнів, які віддали своє життя за визволення села, у тому числі двох десятків невідомих червоноармійців, розстріляних фашистами у Хорупані у 1941 році. Біля могил постав величний монумент.

В артілі працював згуртований колектив керівників виробничих ланок, рядових трудівників, окремі з яких були удостоєні урядових нагород. Орденом Леніна була нагороджена телятниця Лідія Антонівна Андрієнко, Трудового Червоного прапора – бригадир рілничої бригади Володимир Федотович Шендера. Таким же орденом був нагороджений і Олексій Прокопович. Він обирався також депутатом Рівненської обласної ради депутатів трудящих. В усьому покладався на свого справжнього соратника по колгоспній роботі – розумну, енергійну, порядну, самовіддану людину, парторга Геннадія Григоровича Рубиша, котрий згодом певний час теж очолював «Вітчизну».

Працюючи головою правління колгоспу, О.П.Парфенюк закінчив Млинівський зооветеринарний технікум. У 1971 році переїхав на роботу в колгосп «Зоря комунізму» Рівненського району – відоме всій Україні господарство під керівництвом Володимира Плютинського. До кінця своїх днів працював першим заступником голови колгоспу, заслужив шану і добру про себе пам'ять у зорянців. До речі, як і у селян хорупанської «Вітчизни». Одну з вулиць у Хорупані названо його іменем.

Помер Олексій Прокопович Парфенюк у 1984 році. Попрощатися з ним приїхала і велика делегація з «Вітчизни» - колгоспу, якому саме він дав цю назву і змінювати яку вже в роки незалежності України не було ніякої потреби...

Олексій Прокопович Парфенюк народився 24 лютого 1921 року у Здолбунові у багатодітній сім'ї залізничника. У 16 років закінчив місцеве промислово-ремісничє училище і розпочав трудову діяльність слюсарем-інструментальником паровозного депо. В ту пору Здолбунів, як і вся Рівненщина, входив до складу Польщі. Юний Олексій дуже полюбив спорт, виступав у складі місцевої футбольної команди, згодом грав за рівненський «Колгоспник» - колектив, до брав участь у чемпіонаті України (продовжувачами його традицій стали рівненська «Горинь», пізніше перейменована в «Авангард»). Перебуваючи на виборних посадах, своє захоплення проїс кризь усе життя. Власне, футбольну «кар'єру» завершив у 34 роки. Вона сприяла загартуванню волі, робила людину наполегливою і сприяла особистій активності у молодіжному середовищі. Все це стало необхідним життєвим стартовим багажем, який знадобився в майбутньому.

У роки фашистської окупації Олексій Прокопович працював у тому ж Здолбунівському депо. Там познайомився зі своєю майбутньою дружиною – Єфросинією Георгіївною. Вона, рано втративши батьків, після закінчення школи паровозних машиністів у м.Прохладное (Кабардино-Балкарія), на хвилях звичайної дівочої допитливості в 1939 році приїхала в Здолбунів – «подивитися, як за кордоном люди живуть». Професія машиніста паровоза в наших краях на той час не вважалася жіночою. Тому на Фросю здолбунівські залізничники дивилися з подивом і не без захоплення. Натомість кілька років перед війною вона працювала поїзничником машиніста паровоза (тобто займалася перекиданням вугілля з тендера топку) і стала першою та, мабуть, єдиною жінкою-машиністом на Ковельській залізниці. Під час війни певний час перебувала в партизанському загоні м.Хрущева. У 1944-му вони з Олексієм дружилися.

Олексій Парфенюк проявляв помітну громадську активність і в тому ж році, після вільнення Здолбунюва від фашистів, його обрали секретарем комсомольсь-